

кръстили, сичкитѣ едногласно вѣстанжли врѣхъ него съ голѣмо свирѣпство; казвали, че той имъ далъ лошѣвъ законъ, искали да го убійжтъ и да турѣжтъ другыго на прѣстола по той отишълъ срѣщу тѣхъ войска, побѣдилъ ги отъ малѣкъ до голѣмъ и, като ги изловилъ, искралъ сичкитѣ велможи и знаменитѣ челоуѣцы съ дѣцата имъ, а другытѣ хора помилвалъ. Съ този начинъ побѣдата на христіанството въ България была въ истото време и торжество на царската власть. Сега Христіанството окончателно сѣ утвърдило въ България, народътъ тичѣлъ до кръщеніето, не достигало работници за обилната жътва. Но сѣдено было България тозъ часъ подиръ кръщеніето си да влѣзе въ препирнитѣ, които тогава раскѣсвали христіанската църква новообърнатытѣ Българскій народъ, щомъ чулъ Христовото име, трѣбало да види святиныта, расклатена отъ вълнуваніето на хорското властолюбіе. Като сѣ възползувалъ сѣ кръщеніето си, за да склучи траенъ миръ съ цариградскійтъ дворъ и да изиска да му сѣ устѣпѣ една значителна областъ, Борисъ сѣ обѣрнѣлъ на друга страна, до Римскія папа Николая I и до Германскійтъ краль Лудовика. Безъ сумнѣніе, той сѣ е боѣлъ, България съ вліяніето на грѣцкото духовенство да не подпадне подъ зависимостъ на Византия. Той не е можѣлъ да не знай голѣмата прѣпирня която вече четири години сѣ продължавала, между Грѣцката и Римската църкви, по поводъ на възведеніето Фотіево на патріаршеството. Съ богато посолство проводилъ той въ Римъ, между другытѣ дарове на Св. Петра, ризницата, въ която той сѣ сражалъ противъ възбунтованнытѣ привѣрженници на язычеството; той сѣ оплаквалъ, че въ България Грѣцы, Арменцы и др. кръщаватъ и проповѣдватъ разноголасно, че нѣкой-си священникъ самозванецъ, отъ гърцитѣ, кръстилъ много народъ, че даже евреи сѣ